

ZO MOET HET ZIJN

DEEL EEN

**EEN SCHONE
LEI, EEN
NIEUW BEGIN**

HOOFDSTUK EEN

BEN

Zaterdag 16 mei

Stel dat we het gewoon proberen?

Die vraag komt in me op zodra ik aan hem denk.

Ik heb het gevoel dat ik een hele tijd zoek ben geweest, als een doos waarvan het verzendlabel ergens onderweg is afgescheurd. Maar volgens mij heeft iemand me eindelijk gevonden.

Hij heeft de dikke ducttape doorgesneden en de doos opengemaakt.

Licht en lucht.

Goeiemorgenberichtjes en samen slapen.

En Spaans, en zoenen.

Mario Colón.

Net voordat ik het metrostation in liep stuurde Mario me een foto van zichzelf in de stoel bij de tandarts. Hij draagt een wit T-shirt onder een denim tuinbroek waarvan één bretel loshangt, als de Porto Ricaanse versie van Super Mario, precies wat deze wereld nodig heeft. Zijn olijfkleurige huid is altijd volmaakt glad omdat hij geen enkele aanleg heeft tot lichaamsbehandling, iets waar hij soms van baalt omdat hij denkt dat een baard à la Lin-Manuel Miranda hem geweldig zou staan. Hij heeft donkere krullen, en onder de felle lampen van het tandartskabinet komen zijn fonkelende ogen

helemaal tot hun recht. Het puntje van zijn tong piept uit zijn mondhoek, en zelfs als hij de clown uithangt heb ik zin om hem te kussen, net als die eerste keer toen we samen aan onze schrijfpodracht voor school zaten te werken.

En de vijftig keer daarna.

Ik swipe onzeker naar de foto die ik hem terug heb gestuurd. Meestal maak ik een stuk of tien selfies voordat ik er eentje Mariowaardig vind, want hij is absoluut veel te knap voor mij, maar deze keer moest ik me haasten omdat mijn metro eraan kwam. Ik hield mijn telefoon schuin boven mijn hoofd, zodat het T-shirt dat hij voor me heeft gemaakt duidelijk te zien was. Voor zijn eindexamen heeft hij van zijn ouders een kledingprinter gekregen, omdat hij zijn outfits graag iets extra's geeft. Vorige week verraste hij me nog met een stel T-shirts waarop *De monsterlijke magiërsoorlog* stond gedrukt, in hetzelfde lettertype als de cover die Samantha heeft ontworpen voor op Wappad. Ik vond het een ontzettend lief cadeautje. Zo lief dat ik vandaag een stuk minder over mezelf en mijn foto's loop te stressen dan gewoonlijk.

Mario en ik hebben elkaar leren kennen bij het begin van het eerste jaar van onze schrijfopleiding, en aanvankelijk ging ik ervan uit dat hij zo'n Doodserieuze Romanschrijver of Briljante Slam Poet was. Niet dus. Mario schrijft al sinds zijn elfde scenario's. Op school kwam hij vaak in de problemen omdat hij zijn huiswerk in de vorm van tv-scripts inleverde.

Na mijn ex, Arthur, was hij de eerste voor wie ik weer iets van belangstelling voelde. Ik merkte het meteen als hij niet in de les was, was onder de indruk van zijn vermogen om tuinbroeken weer cool te maken en vond zijn winterse coltruien te gek. Bovendien was hij zelfverzekerd over zijn werk op een manier waar ik alleen maar van kon dromen: trots, maar nooit verwaand.

Op dat moment liep ik nog rond met veel te veel 'stel dat'-dromen over Arthur om zelfs maar iets bij hem te proberen.

Maar nu gaan mijn 'stel dat'-dromen dus over Mario.

Stel dat we officieel een stel worden in plaats van gewoon vrienden die elkaar heel vaak zoenen?

Ik ben op weg naar Central Park, waar ik heb afgesproken met mijn beste

vriend Dylan en zijn vriendin Samantha. Het is voor het eerst sinds kerst dat we elkaar in het echt gaan zien, want tijdens de voorjaarsvakantie zijn ze niet naar huis gekomen. Eigenlijk zouden we gisteren al iets samen gaan doen, maar Dylan beweerde dat hij een afgrijselijke jetlag had, ook al is er maar één uur verschil tussen Chicago en New York. Ik heb het maar laten gaan, want Dylan is altijd een enorme dramaqueen geweest.

De rest van de metrorit krabbel ik ideeën in mijn zakboekje voor het volgende hoofdstuk van mijn fantasyroman, *De monsterlijke magiërsoorlog*. De eerste, ruwe versie van het boek is al een hele tijd klaar, maar gaandeweg besepte ik dat het verhaal aan alle kanten rammelde. Ik hield te veel spannende gebeurtenissen achter de hand voor vervolgdelens die er misschien nooit zouden komen, en alle personages die op mijn vrienden en exen waren gebaseerd moesten beter worden uitgewerkt, zodat ook mensen die ons niet kennen zich ermee konden identificeren.

Forever mood: schrijven is moeilijk.

Mario vroeg me een keer of ik nooit iets anders heb willen doen dan schrijven. Schrijven is het enige waar ik goed in ben. Misschien heb ik ooit wel andere dromen gehad, maar ondertussen heb ik zo veel enthousiaste reacties gekregen op mijn monsterlijke magiërs, van vrienden en volslagen onbekenden, dat ik echt geloof dat dit mijn roeping is. Arthur praatte altijd over de personages alsof ze vrienden van ons waren. En Dylan is zo verknocht aan mijn zelfbedachte wereld dat hij hardop droomt over een *drag bar* waar alle dragqueens verkleed zijn als elfen, trollen en andere fantasywezens, hoewel ik nooit heb laten blijken dat zoiets mijn ding zou zijn.

Mijn ding is mensen dichterbij elkaar brengen via woorden.

En ik vind het fantastisch dat Mario en ik dichterbij elkaar zijn gekomen via woorden, Engelse én Spaanse.

Hij is net als ik een Porto Ricaan die voor wit kan doorgaan, maar zijn ouders hebben hem – in tegenstelling tot de mijne – tweetalig opgevoed. Hij gebruikt een heleboel Spaans in zijn filmscripts en hoopt dat de studio's hem niet zullen dwingen het te vertalen. Hij vindt dat andere mensen ook maar eens wat moeite moeten doen om Spaans te leren begrijpen, net als

zijn ouders Engels hebben moeten leren. Ik kreeg meteen zin om zelf ook wat meer moeite te doen, dus toen hij aanbood om me privéles te geven, schreeuwde ik praktisch: ‘¡Sí, por favor!’

Man, ik kan niet wachten tot ik hem zie.

Chillen met Dylan en Samantha wordt vandaag een kwestie van allerlei verschillende balletjes in de lucht houden, want Mario komt ook. Hij is niet mijn officiële vriendje, maar wel meer dan een gewone vriend. Het ligt nogal ingewikkeld. Bijvoorbeeld als ik bij het wakker worden meteen aan hem denk en hem spontaan een goeiemorgenberichtje wil sturen, maar twijfel of dat niet te gretig overkomt. Of als ik me afvraag hoe ik hem aan mijn vrienden moet voorstellen, ook al weten die best hoe onze relatie in elkaar zit. Of als ik het gevoel heb dat een woord als ‘relatie’ eigenlijk te beladen klinkt, alsof wat wij hebben niet serieus genoeg is om een echte relatie te mogen heten.

Ik weet het niet. Maar dat is een probleem voor de Ben-van-over-een-uur.

Nu moet ik echt ophouden met aan Mario’s knappe gezicht te denken, want straks mis ik mijn halte nog. Ik spring uit mijn stoel en haal het peron net voordat de deuren dichtklappen. Ik moet zorgen dat ik niet te laat kom. Die tijd is voorbij. ‘Karakterontwikkeling’, zou mevrouw García, onze docent creatief schrijven, het noemen.

Ik loop het metrostation uit en zet koers naar de westelijke ingang van Central Park aan 72th Street. Daar krijg ik Dylan en Samantha algauw in de gaten. Ze zitten op een bankje en doen dat spelletje waarbij je in elkaars ogen staart en op elkaars handen probeert te meppen.

Samantha geeft Dylan een mep. ‘Ha! Vier-één. Je bent hier zó slecht in.’

‘Hoi,’ zeg ik, terwijl ik om het bankje heen loop. ‘Mag ik meedoen?’

Dylan glimlacht. ‘Er is altijd plaats voor jou in ons bed.’

‘Ik zei helemaal niks over jullie bed. Ik...’

Dylan maakt een sussend geluid, komt overeind en geeft me een knuffel, waarbij hij zachtjes op mijn kruin klopt. ‘Ik heb je gemist, maatje.’

‘Ik heb jou ook gemist. En ik ben nu al doodmoe van je.’

Dylans haar is zo lang geworden dat hij eindelijk de *man bun* kan maken

waar hij al zo lang voor spaarde, en het staat hem geweldig – in zijn ogen is hij trouwens de enige die met zo'n knotje kan rondlopen zonder zich belachelijk te maken. Hij heeft een nieuw Kool Koffie-T-shirt en een blauwe jeans aan. 'Er is een schattig koffietentje in het park. Zet je schrap voor een heleboel shots espresso, m'n kleine koffieboon. Koffie Ben? Ben Boon?'

'Allemaal afgekeurd,' zegt Samantha. Haar blauwgroene ogen zijn nog altijd even wauw als toen ik haar voor het eerst achter de toonbank van Kool Koffie zag staan. Haar donkere haar is ingevlochten tot een Pinterestwaardige kroon die perfect in mijn boek zou passen. Ze draagt een donkerblauw bloesje dat ze in haar witte short heeft gestopt, en om haar hals hangt een kettinkje met een zilveren sleutel. 'Hoi Ben,' zegt ze, terwijl ze haar armen om me heen slaat.

Ik ben opgelucht dat Dylan haar niet heeft weten te transformeren in iemand die obsessief bijnamen voor me verzint.

'Welkom terug, jongens.'

Samantha trekt grote ogen als ze mijn T-shirt ziet. 'O mijn godin, geniaal!'

Dylan grijnst als hij het doorkrijgt. 'Wacht maar: op een dag zullen die monsterlijke magiërs iedereen betoveren.'

Ik heb van alles aan het boek veranderd sinds Dylan het vorige zomer heeft gelezen, voordat hij naar de universiteit vertrok, maar hij blijft me onvoorwaardelijk steunen. Af en toe stuurt hij berichtjes om te vragen hoe het met hertog Dill is, het personage dat op hem is gebaseerd. Dylan vindt ook al lang dat ik een literair agent moet zoeken, maar ik ben de laatste tijd nogal perfectionistisch geworden.

Ik wil niemand teleurstellen.

En van dit soort overdreven enthousiaste reacties krijg ik dus alleen maar meer stress.

'Ik wil ook zo'n shirt,' zegt Samantha, en ze voelt aan mijn mouw. 'Heb je het zelf gemaakt?'

'Nee, Mario,' zeg ik.

'Super Mario!' zegt Dylan. 'Ik hoop dat hij het nog niet zat is dat iedereen hem zo noemt, want je weet dat ik straks niet anders kan.'

‘Hij vindt het heerlijk.’

Mij zou het na een tijdje echt de keel gaan uithangen, maar dat is bij Mario dus niet het geval. De enige keer dat ik hem een tikje nijdig heb gezien, was toen onze studiegenoot Spikey nogal scherpe kritiek had op zijn scenario – hoewel Mario uiteindelijk besloot zich daar niks van aan te trekken omdat Spikey gewoon pissig was dat mevrouw García zijn korte verhaal over de Burgeroorlog ‘historisch onmogelijk’ had genoemd en iedereen hem had uitgelachen.

‘Wanneer duikt die Super Mario op uit zijn afvoerpijp?’ vraagt Dylan.

‘Gauw. Hij moest naar de tandarts. Tot die tijd zullen jullie het met mij moeten doen.’

‘Perfect,’ zegt Samantha terwijl ze haar arm door de mijne haakt en we door Central Park beginnen te wandelen. ‘Dus het gaat goed tussen jullie?’

‘Ik denk het.’ Het voelt een beetje stom om met Samantha en Dylan over Mario te praten. Hun relatie is duidelijk een echte relatie. Mario en ik zijn als een zin die eindigt op een vraagteken én een uitroepteken: een mengeling van onzekerheid en opwindning.

‘We moeten een naam voor jullie tweeën bedenken,’ zegt Dylan. ‘Ik vind “Bario” wel mooi klinken, maar “Men” is natuurlijk toepasselijker. Omdat jullie allebei jongens zijn en...’

‘Hoe was het etentje?’ vraag ik aan Samantha. Dylan negeer ik.

‘Goede afleidingsmanoeuvre,’ zegt ze. ‘Het was leuk. Lief dat je het vraagt. Volgens mij is Kerstmis helemaal vergeten en vergeven.’

Samantha’s ouders zijn dol op Dylan, maar toen ze er deze winter achter kwamen dat hun dochter in Chicago met hem samenwoonde, was er stront aan de knikker.

‘Dylan heeft zich keurig... nou ja, keuriger dan anders gedragen,’ zegt Samantha. ‘Nog een keer sorry dat we die escaperoom moesten afzeggen.’

‘Geeft niks. We hebben de hele zomer.’

Dylan slaat zijn armen om mijn schouders. ‘Big Ben, we weten best dat die escaperoom een list was om je een uur met mij in een kamer te laten opsluiten. Je hoeft voortaan geen smoesjes meer te verzinnen, oké?’

‘Gast, je vriendin staat naast je.’

‘O, je mag hem gerust een uurtje lenen. Heel graag zelfs!’ zegt ze.

Dylan knipoogt. ‘Zie je wel: het vrouwtje heeft geen bezwaar.’

Ik blijf staan bij een pretzelkarretje omdat ik vanmorgen alleen maar een hap van de geroosterde bagel met jam heb gegeten die ma op weg naar buiten in mijn handen had gedrukt. In ware Ben Alejo-stijl liet ik die vervolgens op de metrosporen vallen toen ik die ene selfie voor Mario nam, en daarna ging een rat ermee aan de haal. Als ik het op TikTok had gezet, was het vast viraal gegaan.

‘Willen jullie ook?’ vraag ik.

‘Ik heb net een berg fruit op,’ zegt Samantha. ‘En Dylan heeft ontbeten met restjes eend.’

‘Sst,’ zegt Dylan. ‘Er zitten eenden in het park.’

‘Ben je bang dat ze je aanvallen?’

‘O ja, stel je voor dat ze me op de grond kwakken.’

Samantha schudt haar hoofd. ‘Hoe... Hoe hou ik het in godsnaam met je uit?’

‘Omdat de D Machine gewoon onweerstaanbaar is.’

‘Walgelijk, gast,’ zeg ik.

‘O, dat betekent gewoon Dylan Machine. Mijn kleine vriend daarbeneden noem ik de...’

Samantha slaat een hand voor zijn mond. Die meid verdient een medaille.

‘D... eh, Dylan, wil je koffie?’

Dylan kijkt om zich heen. ‘Waarvandaan dan?’

Ik wijs naar het pretzelkarretje.

‘Heel grappig, Ben. Je weet best dat ik geen slotwater drink.’ Dylan draait zich om naar de verkoper. ‘Ik heb niks tegen u, beste man, maar wel tegen de idioten die uw mooie karretje hebben volgestouwd met smerige bocht.’

De verkoper staart Dylan aan alsof hij een vreemde taal spreekt.

‘Je bent wel in vorm vandaag,’ merk ik op.

‘We zijn gaan indrinken bij Dream & Bean. Dubbele espresso.’

‘Eend en koffie als ontbijt. Ik snap het.’

‘Doe maar niet alsof je me vandaag pas leert kennen.’

Nee, dat klopt wel. We zijn al beste vrienden vanaf de basisschool, al voel ik wel dat er iets tussen ons aan het veranderen is nu Dylan ver weg studeert.

‘Zorg jij maar dat je geen cafeïnedip krijgt als we straks met Patrick lunchen,’ zegt Samantha.

‘Patrick,’ zegt Dylan en hij spuugt op de grond. ‘Je moet echt betere vrienden zoeken, schat. Loopt Ben soms te drammen over hoe hij met dolfijnen zwemt en apen knuffelt?’

‘Dat soort dingen doe ik nooit,’ zeg ik.

‘Patrick ook niet,’ zegt Samantha gepikeerd. ‘Patrick heeft net een tussenjaar genomen om met zijn neef te gaan reizen.’

Een tussenjaar klinkt geweldig. Tussenjaren zelfs nog beter.

‘Ga mee lunchen, Ben. Dan kun je zelf zien hoe hyper die gast is.’

‘Noem jij iemand nou hyper, D?’

‘Dan kun je je wel inbeelden hoe hieperdepieper die jongen is!’

‘Helaas. Ik moet straks werken.’

‘Zeg maar tegen je baas dat Zijne Koninklijke Hoogheid in de stad is.’

‘Gaat niet lukken.’

Mijn baas is mijn vader. Afgelopen kerstvakantie is pa gepromoveerd tot filiaalchef bij Duane Reade. Sinds april werk ik bij hem in de winkel als kassier-vakkenvuller. Het was best zwaar om zo kort voor mijn eindexamen met een baantje te beginnen, maar mijn ouders hadden weinig compassie met me: ze hebben zelf hun hele studie fulltime gewerkt.

‘Je ziet Patrick nog wel een andere keer,’ zegt Samantha. ‘Hij is de komende twee maanden in de stad. Misschien kunnen we een keer samen een escaperoom doen.’

‘Ik ga geen vol uur met Patrick in een afgesloten kamer zitten,’ zegt Dylan.

‘Een extra motivatie om de puzzels zo vlug mogelijk op te lossen.’ Samantha geeft me speels een elleboogje. ‘Mario mag ook komen, als hij wil.’

‘Misschien.’ Mijn telefoon zoemt. ‘Daar zul je Super Mario hebben.’ Ik lees zijn berichtje: hij is onderweg. ‘Hij komt eraan. Zullen we hier even wachten zodat hij ons makkelijker kan vinden?’

Dylan tuurt in de verte en wijst dan naar het balkon van het Belvedere Castle. Dat kasteel lijkt wel weggelopen uit een fantasyboek en lukraak midden in Central Park neergeploft. ‘Zeg maar tegen je schatje dat we daar zitten.’

‘Hij is mijn schatje niet.’

‘Nóg niet.’

Grappig, de laatste keer dat Dylan en ik in het Belvedere zijn geweest was kort nadat ik Arthur in het postkantoor had leren kennen. We waren er niet aan toe gekomen om te vragen hoe de ander heette voordat we elkaar in een flashmob kwijtraakten, maar ik kon hem maar niet uit mijn hoofd krijgen. Vervolgens ontpopte Samantha zich tot een privédetective die Arthur in ware Nancy Drew-stijl probeerde terug te vinden op basis van een paar details uit ons gesprek. Ze ontdekte dat er een meet-up voor aankomende Yalestudenten was bij het Belvedere, en omdat Arthur had gezegd dat hij daar wilde gaan studeren, besloten we het erop te wagen. Dylan vond dat we pretentieuze schuilnamen nodig hadden en doopte zichzelf om tot Digby Whitaker, wat ik alleen nog weet omdat ik een personage in *DMM* naar hem heb vernoemd.

Twee jaar geleden was ik hier op zoek naar een jongen, vandaag is een andere jongen op zoek naar mij.

Zonder elkaar aan te kijken pakken Dylan en Samantha elkaars hand vast en lopen de trap op.

Iemands hand vastpakken stelt op zich weinig voor, dat snap ik best, maar toch is het mooi om te zien dat mensen die al twee jaar samen zijn elkaar nog altijd leuk vinden – nog altijd van elkaar hóúden. Zelf heb ik zoiets nog nooit meegemaakt. Maar als ik dit zie, krijg ik weer hoop dat iemand ooit hetzelfde voor mij zal voelen.

Als we boven komen, op het balkon, blijven we geschrokken staan. Normaal is het hier rustig, met hooguit een paar mensen die poseren met het park op de achtergrond. Maar vandaag is er een bruiloft aan de gang. Een intieme ceremonie, met maar een stuk of tien genodigden in gewone kleren en een bandje dat een instrumentale versie van ‘Marry You’ van Bruno Mars

speelt. Ik sta al op het punt Dylan en Samantha weer mee naar beneden te trekken om het feestje niet te photobomben, maar dan begint de bruid naar het geïmproviseerde altaar te lopen.

Ik verstijf.

Volgens mij ken ik haar.

Die flashmob van die middag met Arthur in het postkantoor was in feite een huwelijksaanzoek voor de loketbediende die me zou helpen een doos spullen terug te sturen naar Hudson, mijn eerste ex. Het bleek veel te duur, en ze was niet bepaald vriendelijk. Maar nu straalt ze, in haar eenvoudige witte jurk met zwarte zijden stola, en ze glimlacht breed zodat ik haar lipring duidelijk zie.

Eerst Belvedere Castle en nu deze vrouw. Het is alsof het universum de naam Arthur Seuss in Broadwayneonlicht naar me doorseint.

Ik heb Arthur al maanden niet meer gesproken, maar dit moet ik hem laten weten.

Vlug maak ik een filmpje van de bruid die op haar bruidegom af schrijdt. Dylan en Samantha staan dicht tegen elkaar aan gekropen te kijken. Ik klik mijn chat met Arthur open – zijn laatste berichtje was op 7 april, mijn verjaardag. Ik heb niet geantwoord, want... tja. Ik had er gewoon geen zin in omdat hij het zo ontzettend gezellig leek te hebben met zijn nieuwe vriendje, en ik wilde niet doen alsof ik zo'n spetterende verjaardag had. Had ik toen maar gereageerd, want nu voelt het raar om zomaar uit het niks iets te sturen.

Het lijkt wel of we opnieuw vreemden voor elkaar zijn geworden.

Ik open Instagram, waar ik zijn profiel voor mijn eigen mentale welzijn op mute heb gezet. Het was te pijnlijk om aldoor foto's voorbij te zien komen van Gelukkige Arthur en Gelukkige Mikey die samen Gelukkige Arthur-en-Mikey lopen te wezen. Ik had wat ruimte nodig. Mijn leven was al stressvol genoeg met mijn studie en het krappe appartement van mijn ouders en Dylan die wegging en het feit dat ik geen vriendje had en me eenzaam voelde.

Als ik naar Arthurs profiel kijk is het alsof ik een pleister van een wond trek.